

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Καὶ εἶπαν οἱ ἄρνηται εἰς τὸν ἄνθρωπον – τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐφαίνετο νὰ ζητῆ μίαν βοήθειαν, μίαν καθοδήγησιν:

– Φρόντισε νὰ διαλέξης μόνος σου τὸν δρόμον ποῦ θὰ βαδίσης. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Ἀνήκεις μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Θὰ λογοδοτήσης μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντά σου κάθε ἐπίδρασιν τρίτου, οἰουδήποτε. Διῶξε καθένα ποῦ θὰ ἤθελε νὰ περιορίσῃ αὐτὴν σου τὴν ἐλευθερίαν, νὰ σὲ καθοδηγήσῃ. Διῶξε ὅλους... ἐκτὸς ἀπὸ ἡμᾶς, φυσικά!

Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἤκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐπέταξεν ἀπὸ κοντά του κάθε ἐπίδρασιν τρίτου προσώπου – πλὴν τῶν ἀρνητῶν. Οἱ πρῶτοι ποῦ ἐπετάχθησαν ἔξω ἦσαν, φυσικά, τὰ πρόσωπα ποῦ ἐνέπνεαν σεβασμὸν – αὐτὰ ἐμείωναν περισσότερο τὴν «ἐλευθερίαν». Ὑστερα ἦλθε ἡ σειρὰ τῶν φίλων – ἐκείνων τῶν φίλων ποῦ ἔδιδαν συμβουλὰς καὶ καθοδηγήσεις. Κατόπιν ὁ ἐλεύθερος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐπέταξε τὰ βιβλία, τὰ βιβλία ποῦ δίδουν κανόνας διὰ τὴν ζωὴν καὶ ὁμιλοῦν περὶ καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων. Ἐπειτα τὴν ἀσύλληπτον ἀλλὰ πολὺ αἰσθητὴν ἔννοιαν τοῦ «ὀφείλω» καὶ τοῦ «πρέπει». Καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπῆρε τὸ λεξικόν του. Εὐρῆκε τὰς λέξεις «ὑπακοή», «ὑποταγήν» καὶ ὅ,τι ἄλλο τέτοιο καὶ τὰς ἔσβυσε ἐπιμελῶς. Καὶ ἔτσι ἠσύχασε... Ἦμποροῦσε νὰ ἀπαντήσῃ στοὺς ἀρνητάς :

– Ἔκαμα ὅπως εἶπατε. Θέλω – ἴσον δικαιοῦμαι. Μοῦ ἀρέσει – ἴσον θὰ τὸ κάμω. Καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσει τὸ χουζοῦρι, θὰ ξαπλωθῶ ἡσυχά τώρα –σὰν ἐλεύθερος ἄνθρωπος– καὶ θὰ ἡσυχάσω ξένοιαστος, χωρὶς νὰ δίδω λόγον σὲ κανένα.

*

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶπε μέσα του ὁ ἄνθρωπος αὐτός:

– Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐχόρτασα ὕπνο καὶ ξενοιασιά. Πρέπει νὰ σηκωθῶ τώρα, νὰ κουνηθῶ λίγο, νὰ ἀνεβῶ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ ὅ,τι βρίσκομαι. Πρέπει κί' ἐγὼ νὰ κάνω κάτι, τέλος πάντων, στὴ ζωὴ μου!

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ «ἐλεύθερος [σελ. 130] ἄνθρωπος, ἐπῆγε νὰ σηκωθῆ ὄρθιος, γιὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ ἀνασηκώθη κάπως. Τόσο δά! Καὶ ὅμως! Περίεργον! Δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῆ ὄρθιος στὰ πόδια του. Τὸ σῶμά του, βαρὺ, ἐξανάπεσε πάλι, ὅπως ἦταν, ξαπλωμένος!

Κάτι τοῦ εἶχε συμβῆ. Κάποια κακή δύναμις εἶχε μέσα του θεριέψει. Καὶ τὸν ἐκρατοῦσε τώρα ἐκεῖ, καρφωμένον. Ἀδύνατον νὰ τεντώσῃ τὰ μέλη του, νὰ ἀναστηλωθῆ εἰς τὰ πόδια του. Τὰ νεῦρα τοῦ δὲν τὸν ὑπήκουαν. Λὲς καὶ ἔσβυσαν καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἰδικόν τῶν λεξικόν τὴν λέξιν «ὑπακοή».

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐσκέφθη, σὰν «ἐλεύθερος» ἄνθρωπος ποὺ ἦτο:

– Δὲν θὰ σκοτισθῶ γι' αὐτό! Δὲν μπορῶ, ἄρα δὲν θέλω. Καλὰ εἶμαι καὶ ἐδῶ, ὅπως εἶμαι...

Καὶ ἐξαναγύρισε του, στὸ χουζοῦρι του, στὸν ὕπνον του...

*

Καὶ σὲ λίγο ἤνοιξε πάλιν τὰ μάτια του. Ἐκύτταξε ἐμπρὸς του. Ἕνα ρῖγος τρόμου τὸν κατέλαβε. Κατεπάνω τοῦ ἤρχετο ἡ συμφορά. Ἡ ἀθλιότης, ἡ πεῖνα, ἡ καταστροφή, ὁ θάνατος...

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἠθέλησε νὰ σηκωθῆ στὰ πόδια του ὁ ἄνθρωπος αὐτός – ὁ «ἐλεύθερος» ἄνθρωπος. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Τὸ σῶμά του δὲν ὑπήκουσε. Ἐσηκώθη ὀλίγον καὶ ἔπεσε πάλι κάτω... Τὸ σῶμα ἐπέμενε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἰδικὴν του ἐλευθερίαν, εἰς τὸ σβύσιμο τῆς λέξεως «ὑπακοή» ἀπὸ τὸ ἰδικόν του τὸ λεξικόν.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκατάλαβε πλέον! Εἶχε γίνεи ἐλεύθερος ἄνθρωπος, δηλαδὴ εἶχε γίνεи ἐλεύθερον ὅ,τι βλαβερὸν δι' αὐτὸν ὑπῆρχε μέσα του. Ὅ,τι νοσογόνον εἶχε φωληάσει μέσα εἰς τὸν ὄργανισμόν του, ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε γίνεи «ἐλεύθερος» ἄνθρωπος – δηλαδὴ εἶχε γίνεи παραλυτικός...

Τώρα ποὺ ὁ παράλυτος κυττάζει τοὺς συμβούλους του, τοὺς ἀρνητάς, καὶ ζητεῖ βοήθειαν, αὐτοὶ «νίπτουν τὰς χεῖρας».

*

Ἔδωξαν, οἱ ἀρνηταί, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, κάθε ἐπίδρασιν τρίτου... δηλαδὴ ἔδωξαν κάθε καλὴν ἐπίδρασιν. Διότι τὴν κακὴν, αὐτὴν τὴν ἀφησαν μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον...

Μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐφώλευαν οἱ ἐχθροὶ του. Κάθε ἀρρώστειας ἡ αἰτία. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο παρεμόνευαν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν σύμμαχοι τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν. Οἱ ἀρνηταί δὲν τοὺς ἐπείραξαν – οὔτε ἤμποροῦσαν ἄλλως τε νὰ τοὺς πειράξουν – ὅλους αὐτούς. Ἔκαμαν μόνον ὅ,τι ἤμποροῦσαν: Ἠλευθέρωσαν τὸν ἄνθρωπον... ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ βοηθούς του! Ἀπὸ τὴν καλὴν, τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν. Τὸν ἠλευθέρωσαν ἀκόμη ἀπὸ... τὴν ἀλήθειαν. Τοῦ ἔκρυψαν τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὤφειλεν, ἂν ἤθελε νὰ εἶναι ὄντως ἐλεύθερος, νὰ ἐλευθερωθῆ πρῶτα – πρῶτα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, τὸν κατώτερον ἑαυτὸν του.

*

Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ μαθητὴς τῶν ἀρνητῶν, παραλυτικός καὶ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐχθρῶν του, ἐκείνων ποὺ ἐφώλευαν μέσα του καὶ ἐκείνων ποὺ παρεμόνευαν ἀπ' ἔξω – προσετέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν θλιβερόν, τὸν τραγικὸν κατάλογον τῶν θυμάτων τῆς ἀρνήσεως. Ἄν ἤμποροῦσαν νὰ τὸν ἔβλεπαν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τεντώνουν τὰ αὐτιά των εἰς τὸ «ἐλευθερωτικὸ» γλυκοκελάϊδισμα τῆς ἀρνήσεως!